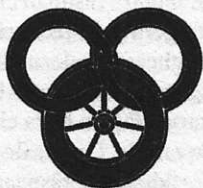

PROLOG

Primul Mesaj

Demandred păși pe pantele abrupte ale Shayol Ghul și poarta, gaură în țesătura realității, se stinse fulgerător. Deasupra, nori cenușii se rostogoleau ascunzând cerul, asemenea unei mări răsturnate și întunecate cu valuri zdrobindu-se de vârful ascuns al muntelui. Dedesubt, lumini stranii pulsau peste câmpia pustie, albastru și roșu stins, fără a reuși să împrăștie cețurile întunecate care le învăluiau sursa. Fulgerele urcau către nori în timp ce tunetele se rostogoleau încet pe cer. Deasupra pantei se înălța abur și fum din găuri împrăștiate peste tot, unele mici cât mâna unui om, altele suficient de mari cât să înghită zece bărbați.

În aceeași clipă eliberă Puterea, iar odată cu prosperitatea dispărută se duse și acea ascuțime a simțurilor care făcea totul mai acut și mai clar. Absența *saidinului* îl lăsă gol pe dinăuntru, dar aici doar un nebun ar fi încercat să conducă Puterea. Și, în plus, aici numai un nebun ar fi vrut să vadă, să miroasă sau să simtă prea clar.

În timpul Vârstei Legendelor, cum i se spune acum, aici fusese o insulă idilică, înconjurată de o mare răcoroasă, iubită de admiratorii naturii. Acum, în pofida aburilor, era cumplit de frig; nu-și permise să îl simtă, dar instinctul îl făcu să își strângă pelerina de catifea căptușită cu blană. Respirația îi era încărcată

de un abur subțire, abia vizibil câteva clipe, înainte de a fi sorbită de aer. Câteva sute de mile la mieznoapte totul era de gheață, dar Thakan'dar era mereu la fel de uscat ca un deșert, deși mereu învăluit în iarnă.

Era acolo și un soi de apă, un pârâiaș de culoarea cernelii care se prelingea pe coasta stâncoasă, pe lângă o fierărie cu acoperiș cenușiu. De dinăuntru râsunau ciocane și cu fiecare izbitură o lumină albă fulgera prin ferestrele înguste. O femeie îmbrăcată în zdrențe se ghemuse deznădăjduită lângă zidul de piatră al fierăriei, strângând un bebeluș în brațe, în timp ce o față slabă ca o trestie își îngropa fața în fusta ei. Fără îndoială, prizonieri capturați în vreun raid în Ținuturile de Hotar. Dar atât de puțini; cu siguranță Myrddraalii scrășneau din dinți. Săbiile lor cedau după un timp și trebuiau înlocuite, chiar dacă raidurile în Ținuturile de Hotar fuseseră rare.

Apăru unul dintre fierari, o creatură care aducea cu un om, greoaie și înceată, cioplită parcă direct din munte. Fierarii nu erau cu adevărat vii; duși dincolo de Shayol Ghul ei se transformau în piatră, în pulbere. Dar nu erau cu adevărat fierari, nu făceau decât săbii. Cel din fața lui ținea cu o pereche de clești o sabie, deja călită, palidă precum lumina lunii. Viu sau nu, fierarul o scufundă cu grijă în pârăul întunecat. Orice urmă de viață din metal dispăru odată cu apa aceea. Când o scoase, era perfect neagră. Dar încă nu era gata. Fierarul intră și brusc o voce de om scoase un strigăt disperat.

– Nu! Nu! NU! țipă ascuțit, iar sunetul se stinse încetșor, fără să-și piardă intensitatea, ca și cum cel care țipase fusese aruncat la o distanță uriașă. Acum sabia era gata.

Din nou apăru un fierar – poate același, poate altul – și o ridică pe femeie în picioare. Femeia, bebelușul și fata începură să scâncească, iar cel mic fu smuls din brațele mamei și aruncat în ale fetei. Femeia găsi în final puterea unei umbre de rezistență. Plângând, îl lovi violent pe fierar. Acesta se sinchisi la fel de mult ca o piatră. Țipetele femeii încetară de îndată ce ajunse înăuntru. Ciocanele își reîncepură bătăile, înecând sughiturile de plâns ale copiilor.

O sabie terminată, una pe care o făceau acum și mai urmau încă două. Demandred nu mai văzuse niciodată mai puțin de cincizeci de prizonieri așteptând să-și dăruiască seva vieții

Marelui Senior al Întunericului. Da, cu siguranță Myrddraalii scrășneau din dinți.

– Tu pierzi vremea când ești chemat de Marele Senior?

Vocea părea o piele putredă care se sfarmă.

Demandred se întoarse încet – cum îndrăznea un Pierit să se adreseze pe tonul acela? –, dar vorbele de ocară i se stinseră pe buze. Nu-l oprise privirea fără de ochi a feței cleios-palide. Căutătura Myrddraalului stârnea frica în orice om, dar el își smulsese frica din piept cu mult timp în urmă. Îl oprise mai degrabă însăși creatura cea neagră. Fiecare Myrddraal avea înălțimea unui bărbat înalt, o iscusită imitație de om, toți la fel, de parcă ar fi fost croiți după aceeași matriță. Cel din fața lui îl depășea în înălțime și cu capul, și cu umerii.

– Te voi duce la Marele Senior, spuse Myrddraalul. Sunt Shaidar Haran.

Se întoarse și începu să urce muntele cu mișcări la fel de fluide ca ale unui șarpe. Pelerina de culoarea cernelii atârna nefiresc de nemișcată, fără să facă măcar o singură cută.

Demandred ezită înainte să îl urmeze. Pieriții aveau nume în limba pocită a trolocilor. „Shaidar Haran“ venea din ceea ce oamenii numeau acum Limba Străveche. Însemna „Mâna Întunericului“. Altă surpriză, iar lui Demandred nu-i plăceau surprizele, mai ales în Shayol Ghul.

Intrarea în munte se făcea prin una dintre gropile răzlețe, din care nu ieșeau nici aburi, nici fum. Avea o deschizătură suficient de mare cât să treacă deodată doi bărbați, iar Myrddraalul continuă să deschidă drumul. Acesta se înclină aproape imediat, cu planșeul tunelului la fel de uzat ca o gresie lustruită. Pe măsură ce coborau, frigul dispărea, înlocuit încetul cu încetul de căldură, Demandred mereu în urma spatelui lat al lui Shaidar Haran. Demandred era conștient de căldura tot mai mare, dar nu se lăsă atins de ea. O lumină palidă radia din piatră, umplând tunelul, mai puternică decât veșnicul crepuscul de afară. Țepușe zimțate țâșneau din tavan, dinți de piatră gata să muște, dinții Marelui Senior gata să-i sfâșie pe necredincioși sau pe trădători. Nu foarte firesc, desigur, dar eficient.

Brusc își dădu seama de ceva. De fiecare dată când făcuse acest drum, acei dinți aproape că îi atinseseră creștetul capului. Acum erau deasupra Myrddraalului cu peste două palme.

Asta îl surprinse. Nu că s-ar fi modificat înălțimea tavanului – straniul era la el acasă în locul ăsta –, ci spațiul suplimentar pe care îl primise Myrddraalul. Marele Senior oferea daruri atât Myrddraalilor, cât și oamenilor. Spațiul suplimentar era un lucru de care trebuia să-și amintească.

Tunelul se lărgi brusc într-o platformă cocoțată deasupra unui lac de piatră topită, roșu pătat cu negru, deasupra căruia dansau flăcări înalte cât un stat de om, stingându-se și apoi ridicându-se din nou. Nu exista acoperiș, doar o gaură uriașă care străpungea muntele spre un cer ce nu era al Thakan' darului. Prin comparație cu el, cerul Thakan' darului părea normal, cu nori striiați sălbatic, împinși parcă de cele mai puternice vânturi care măturaseră vreodată lumea. Oamenii numeau locul ăsta Puțul Osândelor, și puțini știau cu adevărat cât de bine i se potrivea numele.

Chiar după toate vizitele sale, prima făcută în urmă cu mai bine de trei mii de ani, Demandred se simțea uluit. Aici putea simți Puțul, gaura sfredelită cu atât de mult timp în urmă, în locul în care Marele Senior zăcea prizonier încă din momentul Creației. Aici se simțea înconjurat de prezența Marelui Senior. Fizic vorbind, locul acesta nu era mai apropiat de Puț decât oricare altul din lume, dar aici Pânza se subția, lăsându-l să se facă simțit.

Demandred aproape zâmbi, și era cea mai reușită încercare de zâmbet pe care o avu vreodată. Ce proști erau cei care încercau să se opună Marelui Senior! Sigur, Puțul era în continuare blocat, deși ceva mai puțin decât atunci când se trezise din somnul cel lung și evadase din propria închisoare în el. Blocat, dar mai mare decât fusese când se trezise. Încă nu la fel de larg ca atunci când fusese aruncat în el de semenii lui, la sfârșitul Războiului Puterii, dar la fiecare vizită îl găsea puțin mai larg. În curând blocajul avea să dispară cu totul și Marele Senior se va ridica deasupra lumii. În curând va veni Ziua Reîntoarcerii. Iar el va stăpâni lumea pentru totdeauna. Sub Marele Senior, desigur. Împreună cu cei Numiți care vor supraviețui, desigur.

– Poți să pleci acum, Pieritule.

Nu voia ca ființa de lângă el să vadă cum e covârșit de extaz. Extaz și durere.

Shaidar Haram nu se mișcă.

Demandred deschise gura și o voce îi explodă în creier.

DEMANDRED.

Să o numești voce e ca și cum ai numi un munte pietricică. Aproape că îi zdrobi interiorul craniului. Îl umplu de extaz. Se prăbuși în genunchi. Myrddraalul rămase privind impasibil, dar numai o mică parte din el mai putea observa creatura aceea de lângă el, cu vocea inundându-i creierul.

DEMANDRED. CE MAI E PRIN LUMEA ASTA?

Niciodată nu fusese sigur cât de mult știa Marele Senior din ce se întâmpla în lume. Fusese surprins și de ignoranța, dar și de cunoașterea sa. Dar nu avea niciun dubiu despre ce voia să auză Marele Senior.

– Rahvin e mort, Mare Senior. Ieri, spuse și simți durere. Euforia prea puternică se transforma cu repeziciune în durere. Brațele și picioarele îi erau cuprinse de spasme. Transpira acum.

– Lanfear a dispărut fără urmă, la fel ca Asmodean. Și Graendal spune că Moghedien nu a venit să o întâlnească, așa cum se înțeleseseră. Asta tot ieri a fost, Mare Stăpân. Nu cred în coincidențe.

CEI NUMIȚI SE ÎMPUȚINEAZĂ, DEMANDRED. CEI SLABI CAD. CEI CARE MĂ TRĂDEAZĂ VOR MURI MOARTEA CEA DE PE URMĂ. ASMODEAN, ZDROBIT DE PROPRIA SLĂBICIUNE. RAHVIN, UCIS ÎN FLOAREA PUTERILOR SALE. M-A SLUJIT BINE, DAR NICI MĂCAR EU NU ÎL POT SALVA DE FOCUL-RĂULUI. NICI MĂCAR EU NU POT PĂȘI ÎN AFARA TIMPULUI. Pentru o clipă, o clipă doar, o furie cumplită răzbătu din voce, poate era frustrare? FĂCUT DE VECHIUL MEU DUȘMAN, CEL NUMIT DRAGON. AI DEZLÂNȚUI TU FOCUL-RĂULUI ÎN SLUJBA MEA, DEMANDRED?

Demandred ezită. O picătură de sudoare îi alunecă ușor cale de două degete pe obraz; i se păru că durează un ceas. Pe vremea Războiului Puterii, timp de un an, ambele tabere folosiseră focul-răului. Până când au înțeles consecințele. Fără înțelegeri sau armistiții – nu existase niciodată vreun armistițiu, așa cum nu existase nici milă – fiecare tabără a încetat să-l folosească, pur și simplu. În acel oraș întregi dispăruseră în focul-răului, sute de mii de fire smulse din Pânză; realitatea însăși aproape că se destrămase, pământul și universul gata să fie evaporate ca o ceață. Dacă focul-răului va fi din nou dezlănțuit, poate că nu avea să mai existe o lume de stăpânit.

Și mai era ceva ce-l nelinișteea. Marele Senior știa deja cum murise Rahvin. Și părea să știe mai multe despre Asmodean decât știa el însuși.

– Poruncește, Mare Senior, și mă voi supune.

Poate că mușchii săi tresăreau spasmodic, dar vocea îi era sigură și stăpânită. Genunchii începeau să aibă pustule făcute de fierbințeala pietrei, dar parcă ar fi fost carnea altcuiva.

ASA VEI FACE.

– Mare Senior, Dragonul poate fi distrus.

Un mort nu ar putea dezlănțui din nou focul-răului și poate Marele Senior nu ar mai găsi necesar să folosească așa ceva.

– Este ignorant și slab, împărțindu-și atenția în zeci de direcții deodată. Rahvin a fost un orgolios prostănac. Eu...

VREI SĂ FII NAE'BLIS?

Vocea lui Demandred îngheță. Nae'blis. Cel doar o treaptă sub Marele Senior, stăpânindu-i pe ceilalți.

– Vreau doar să te slujesc, Mare Senior, orișicum voi putea. Nae'blis.

ATUNCI ASCULTĂ ȘI SLUJEȘTE. ASCULTĂ CINE VA MURI ȘI CINE VA TRĂI.

Demandred țipă când vocea îl zdrobi iarăși. Lacrimi de fericire i se scurgeau pe față.

Nemișcat, Myrddraalul îl privea.

– Nu vă mai fâțâiți, zise Nynaeve, aruncându-și morocănoasă coșița lungă peste umeri. Chestia asta nu o să funcționeze dacă vă tot mișcați ca niște copii cu mâncărime.

Niciuna dintre femeile așezate de partea cealaltă a mesei șubrede nu părea să fie mai în vârstă decât ea, deși erau cu cel puțin douăzeci de ani, și niciuna nu se fâțâia cu adevărat, dar căldura o făcea pe Nynaeve irascibilă. I se părea că nu este aer în încăperea mică și fără ferestre. Era acoperită de broboane de sudoare; pielea celorlalte era uscată și nu păreau a suferi de căldură. Leane, într-o rochie domani dintr-o mătase albastră prea transparentă, abia ridică din umeri; se părea că femeia înaltă, cu pielea arămie, avea o rezervă infinită de răbdare. De obicei. Sivan, frumoasă și voinică, arareori dacă avea vreun strop.

Sivan mormăi și își aranjă iritată fusta; de obicei se îmbrăca destul de simplu, dar în ziua aceea purta veșminte fine

de in, galbene, brodate cu un model tairenian în jurul liniei gâtului, a cărui croială cobora neobișnuit de jos. Ochii ei albaștri erau la fel de reci ca apa adâncă a unei fântâni. Rece ca apa adâncă a unei fântâni ar fi fost pe de-a-ntregul, dacă vremea nu ar fi luat-o razna. Poate că își schimbase rochia, dar ochii îi erau la fel.

– Oricum nu o să meargă, izbucni.

Până și felul ei de a vorbi era neschimbat.

– Nu poți să repari o gaură când toată barca a ars. Mă rog, e o pierdere de timp, dar am promis, așa că dă-i drumul. Leane și cu mine avem treabă. Cele două comandau rețeaua de ochi-și-urechi în Salidar pentru Aes Sedai, agenții care trimiteau rapoarte sau doar zvonuri despre ce se mai întâmpla în lume.

Nynaeve își netezi rochia ca să se mai liniștească. Era din lână simplă, albă, cu șapte benzi de culoare, câte una pentru fiecare Ajah. O rochie de Aleasă. O enerva mai mult decât își imaginase vreodată. Mai bine ar fi purtat mătasea verde pe care o pusese deoparte. Era gata să admită gustul dobândit pentru haine fine, măcar în particular, dar alesele acea rochie doar pentru confort, era subțire și ușoară, nu fiindcă verdele ar fi fost una dintre culorile preferate ale lui Lan. Chiar deloc. Visuri din cel mai prost soi. O Aleasă care ar fi purtat orice altceva decât albul cu dungii învăța repede că era cu mult sub Aes Sedai. Își scoase toate astea din cap cu fermitate. Nu era acolo să se agite pentru niște nimicuri. Îi mai plăcea și albastrul. Nu!

Le sondă delicat cu Puterea, mai întâi pe Sivan, apoi pe Leane. Într-un fel, nu conducea deloc. Nu putea să conducă niciun pic dacă nu era nervoasă, nici măcar nu putea simți Ade-văratul Izvor. Dar, până la urmă, se ajungea la același lucru. Filamente subțiri de *saidar*, jumătatea femeiască a Adevăratului Izvor, țesute de ea, treceau prin cele două femei. Doar că nu proveneau de la ea.

Pe încheietura mâinii stângi Nynaeve purta o brățară subțire, o simplă bandă segmentată de argint. Aproape în întregime argint, în orice caz, și încă unul dintr-o sursă specială, deși nu se vedea. Era singura bijuterie pe care o purta, alături de inelul cu Marele Șarpe. Alesele nu erau deloc încurajate să poarte bijuterii. Dimpotrivă. Un colier din același set era purtat de o a patra femeie, care stătea cu mâinile strânse în poală pe un scaun lângă

peretele tencuit în grabă. Înfoliită într-o lână țărănească, maronie și grosolană, nu transpirase nici măcar o picătură. Nu își clințise niciun mușchi, dar ochii ei negri priveau cu atenție totul. Era înconjurată de *saidar*, dar Nynaevae era cea care conducea. Brățara și colierul creau o legătură între ele, tot la fel cum Aes Sedai puteau să se lege între ele pentru a-și combina puterea. Era ceva legat de existența unor „matrițe absolute identice“, începuse odată Elayne să o lămurească, după care explicația devenise de neînțeles. Nynaevae o suspecta pe Elayne că nu înțelegea de fapt nici jumătate din cât pretindea. Cât despre ea însăși, Nynaevae nu înțelegea deloc, dar putea simți fiecare emoție a celeilalte femei, o simțea pe cealaltă pe de-a-ntregul, într-un colț al minții, și putea controla tot *saidarul* pe care îl avea cealaltă femeie. Se gândea uneori că ar fi fost mai bine ca femeia de pe scaun să fie moartă. Mai simplu, cu siguranță. Mai curat.

– Este ceva rupt sau tăiat, șopti Nynaevae ștergându-și distrată sudoarea de pe față.

Era o senzație vagă, abia simțită, dar era pentru prima dată când simțea ceva mai mult decât golul. Poate că erau doar imaginația și dorința ei disperată de a găsi ceva, orice.

– Retezare, spuse femeia de pe scaun. Așa se cheamă, ceea ce se numește ferecare pentru femei și liniștire pentru bărbați.

Trei capete se întoarseră către ea; trei perechi de ochi o fixau cu furie. Siuan și Leane fuseseră Aes Sedai până când au fost ferecate în timpul loviturii de palat de la Turnul Alb, în urma căreia Elaida a ajuns pe Tronul Amyrlin. Ferecare. Un cuvânt care îți dădea frisoane. Să nu mai poți conduce niciodată. Dar să îți amintești mereu și să știi ce ai pierdut. Să simți mereu Adevăratul Izvor, dar să nu-l mai poți atinge niciodată. Ferecarea nu putea fi Tămăduită, la fel cum nici moartea nu putea fi. Asta credea toată lumea, dar Nynaevae era de părere că Puterea ar trebui să poată Tămădui absolut orice, mai puțin moartea.

– Dacă ai ceva util de spus, Marigan, zise cu răceală, atunci spune. Dacă nu, taci.

Marigan se crispă, cu spatele la perete, cu ochii sclipind fixați pe Nynaevae. Frică și ură se scurgeau din brățară, dar mereu se întâmpla asta, într-o măsură mai mare sau mai mică. Captivii arareori îi iubesc pe cei ce i-au luat prizonieri, mai ales – poate în

special – dacă știi că își merită captivitatea sau chiar mai rău. Problema era ca și Marigan spunea același lucru, că retezarea, ferecarea, nu putea fi Tămăduită. Oh, pretindea că în Vremea Legendelor orice se putea vindeca, cu excepția morții, și că ceea ce Ajah Galbenă numea acum Tămăduire atunci ar fi fost doar o chestie rudimentară făcută în grabă pe câmpul de luptă. Dar încercă să scoți de la ea amănunte sau măcar o aluzie la cum se făcea, și nu o să primești niciun răspuns. Marigan știa la fel de multe despre Tămăduire pe cât știa Nynaevae despre meseria fierarilor, adicăteala că pui o bucată de metal în cărbuni încinși și o lovești cu un ciocan. Cu siguranță, nu suficient cât să faci potcoave. Sau să Tămăduiești mai mult de o vânătaie.

Răsucindu-se în scaun, Nynaevae le studie pe Siuan și pe Leane. În zile ca aceea le smulgea de la munca lor și încă nu aflase nimic. Brusc își dădu seama că învățea brățara la încheietură. Indiferent de cât avea de profitat, ura să fie legată de femeia aceea. Intimitatea îi făcea pielea ca de găină. „Măcar poate voi afla ceva, își zise. Și nu pot să ratez mai rău ca până acum.“

Desfăcu brățara cu grijă – mecanismul era imposibil de găsit dacă nu știai cum – și o întinse Siuanei.

– Pune-ți asta.

Era amar să nu mai simtă Puterea, dar era un lucru care trebuia făcut. Și să piardă valurile acelea de emoție era ca și cum ar fi făcut o baie. Ochii lui Marigan urmau ca hipnotizați bucată subțire de argint.

– De ce? întrebă Siuan. Mi-ai spus că funcționează doar dacă...

– Pune-ți-o, și gata, Siuan!

Siuan îi aruncă preț de o clipă o privire plină de încăpățănare – pe Lumină, dar încăpățănată mai era femeia asta – înainte de a închide brățara pe încheietura mâinii. Imediat fața îi fu scaldată de o expresie de mirare, apoi privi către Marigan mijindu-și ochii.

– Ne urăște, dar știam deja asta. Și simte frică și... șoc. Nu i se clintește nimic pe față, dar e șocată până în vârful degetelor. Nu cred că își imaginase că eu aș putea folosi chestia asta.

Marigan se mișcă neliniștită. Până acum doar două dintre cele care știau despre ea puteau folosi brățara. Patru însemna

mai multe șanse de a fi luată la întrebări. În aparență, colabora pe deplin, dar cât de multe ascundea? Cât de multe putea, Nynaeve era sigură de asta.

– Nu pot, zise Siuan clătînând din cap. Ar trebui să fiu în stare să ating Izvorul prin ea, nu-i așa? Ei bine, nu pot. Mai întâi o să văd cum urcă porcul în copac. Am fost ferecată, și cu asta basta. Cum îmi dau chestia asta jos?

Nynaeve își puse mâna cu delicatețe peste brățara de la încheietura lui Siuan.

– Nu înțelegi? Brățara nu poate funcționa pentru o femeie care nu poate conduce, așa cum nu poate funcționa nici colierul. Dacă îl pun unei bucătărese, nu va fi decât o bijuterie draguță, și-atât.

– Bucătăreasă, nebucătăreasă, spuse Siuan monoton, nu pot să conduc. Am fost ferecată.

– Dar este aici ceva ce poate fi Tămăduit, insistă Nynaeve, altfel nu ai putea simți nimic prin brățară.

Siuan își smulse mâna și întinse încheietura.

– Dă-o jos!

Clătînându-și capul, Nynaeve se supuse. Câteodată Siuan putea fi la fel de încăpățanată ca un bărbat!

Când întinse brățara către Leane, femeia domani își ridică cu nerăbdare încheietura mâinii. Leane pretindea că e la fel de afectată ca Siuan de ferecare – cât pretindea și Siuan –, dar nu reușea întotdeauna. Se spune că singurul mod de a supraviețui ferecării e să îți găsești ceva cu care să îți umpli viața, să umpli golul lăsat de Putere. Pentru Siuan și Leane acel ceva era să conducă rețeaua de agenți și, mai important, să încerce să le convingă pe Aes Sedai să-l sprijine pe Rand al'Thor ca Dragonul Renăscut, fără ca Aes Sedai să afle ce făceau. Întrebarea era dacă le era suficient sau nu. Amărăciunea de pe fața lui Siuan și plăcerea lui Leane când brățara i se închisese pe mână îi spuneau că poate nimic nu va fi suficient vreodată.

– Oh, da. Leane avea un fel de a vorbi vioi, repezit. Atunci când nu vorbea cu bărbații, în orice caz; era până la urmă domani și în ultima vreme recupera vremea pierdută în Turn.

– Da, realmente e șocată, nu-i așa? Începe să se controleze, totuși. Pentru câteva clipe stătu în tăcere, cântărind-o pe femeia

de pe scaun. Marigan se uita la ea cu precauție. Într-un final, Leane ridică din umeri.

– Nici eu nu pot atinge Izvorul. Și am încercat să o fac să simtă o pișcătură de purice pe gleznă. Dacă ar fi mers, ar fi trebuit să se manifeste cumva.

Ăsta era celălalt truc al brățării. O puteai face pe femeia care purta colierul să simtă senzații fizice. Doar senzațiile – nu rămăneau urme fizice, nu se produceau răni reale –, dar senzațiile unei biciuiri zdravene sau două o convinseseră pe Marigan că soluția cea mai bună era să colaboreze. Asta, dar și alternativa: un proces rapid, urmat de execuție.

În ciuda eșecului, Leane urmări cu atenție cum Nynaeve îi desface brățara și și-o strânge la încheietură. Părea că măcar ea nu renunțase total la speranța de a conduce într-o bună zi.

Era minunat să recâștigi Puterea. Nu la fel de minunat ca a se deschide ea însăși *saidarului*, să se umple de el, dar chiar și să-l atingă prin intermediul celeilalte femei era ca și cum și-ar fi dublat viața care îi curgea prin vene. Să îți *saidarul* înlăuntrul tău însemna să vrei să răzi și să dansezi cu bucurie pură. Presupunea că într-o zi s-ar putea obișnui cu asta. Femeile Aes Sedai trebuiau să se obișnuiască. Era un preț mic de plătit să fie legată de Marigan, dacă punea asta în balanță.

– Acum, că știm că e o șansă, spuse, cred că...

Ușa zbură izbită de perete, iar Nynaeve se ridică în picioare, înainte să-și dea seama ce face. Nu se gândi nicio clipă să folosească Puterea; ar fi țipat dacă nu s-ar fi simțit gătuîtă. Nu era singura, dar aproape că nu observă că și Siuan, și Leane săriseră în picioare. Cascadele de teamă revărsate prin brățară păreau un ecou al fricii ei.

Tânăra femeie care trânti ușa șubredă în spatele ei nu remarcă agitația pe care o stârnise. Înaltă și dreaptă în rochia albă cu dungi de Aleasă, cu șuvițe aurii care i se cuibăreau pe umeri, era în culmea furiei. Dar, chiar și cu trăsăturile încleștate de furie, picurând sudoare, reușea cumva să pară frumoasă; era un talent al lui Elayne.

– Știți ce fac ele? Trimit o solie la... la Caemlyn! Și refuză să mă lase să merg! Sheriam mi-a *interzis* să mai aduc vorba de asta. Mi-a interzis chiar să *vorbesc* despre asta!